

Ještě ten večer v sedm hodin, když se začal vzduch konečně ochlazovat, vyrazila malá průzkumná výprava stinnými ulicemi severozápadního okraje opuštěného města. Steiner jel sám v čele, za ním Orłowski a Anne Summersová, jako poslední jel na malém plavákově s bílou hřívou Wayne. Ricci zůstal na lodi: vztekal se ve své kabině po ostré výměně názorů s kapitánem; ten ho přistihl, když se Ricci snažil propašovat na palubu těžkou automatickou pistolí, kterou uloupil v obchodu se zbraněmi.

Manhattan byl tichý, a jak slunce přecházelo nad západem, obrovské budovy se stahovaly do své prázdnoty. Minuli most George Washingtona a pak se zarazili, aby si pořádně prohlédli téměř na míli široké koryto řeky Hudson.

Před nimi ležela nepřerušovaná plocha písku posetého peľyňkem, prašná plantáž kaktusů a nopálů. Před sto lety Hudson vyschl a nyní se z něj stalo široké vádí, zaplněné pouštní flórou, která přišla z New Jersey. Tvrdé oslňující světlo časného odpoledne ustoupilo krvavě šarlatovým večerním odstínům půdy. Stáli mlčky u svých koní na kraji zpola pohřbené dálnice. Za jerseyským pobřežím Wayne viděl obdélníkové siluety osamělých budov, průčelí v zapadajícím slunci jako stolové hory v Monument Valley. Byli tu v autentické replice Utahu nebo Arizony.

Nedaleko stála malá pětipatrová kancelářská budova, jejíž skleněné dveře už dávno rozbili nějací vandalové. Když uvázali koně, stoupali po schodišti vinoucím se kolem výtahové šachty až na

střechu. Společně se dívali na prázdnou zem, jako potenciální kupci, jimž je nabízena ke koupi pustina.

„Je to poušť...“ smekl Orlowski stetson na projev úcty a přidržel si ho na kulaté hrudi. „Nic než poušť, patrně až k Pacifiku.“

Anne Summersová si zakrývala oči před slunečním kotoučem, který byl nyní přetnut vedví obzorem. Rumělková zář jí zjasnila tváře zápallem živosti, jako by byla rekonvalescent, který již první den po příjezdu do pouštních klimatických lázní vykazuje výrazné zlepšení. Bezmyšlenkovitě se dotkla Wayneova ramene, znepokojena mladým černým pasažérem.

„Je to cizí, a současně důvěrně známé. Mám pocit, jako bych tady už byla. Gregore, to jsme přeci věděli, že se klima změnilo.“

„Ale ne takhle. Tohle je jako Sahara ve dvacátém století. Nepříznivě to ovlivní celou naši výpravu – na takový terén nejsme vybaveni. Co na to říkáte, kapitáne?“

Steiner si sundal sluneční brýle a upřeně hleděl přes vyschlou řeku. S temně opálenou tváří se začal víc podobat jestřábovi, oči pod ošlehaným převisem čela ustoupily do důlků.

„S tím nesouhlasím, komisaři,“ klidně odvětil. „Tohle všechno je daleko spíš výzva. Chápeš to, Wayne?“

Wayne rozuměl až moc dobře. Druhý den ráno, když Orlowski a Anne Summersová dohlíželi na překládání zásob expedice na břeh, přidal se ke skupině ozbrojených námořníků, kteří prohledávali okolí New Yorku. Vedeni Steinerem vyjeli deset mil do pouště, sluncem vysušené pustiny, která se táhla až k Catskillskému pohorí, a s velkou určitostí i za něj. V Jonkersu a Bronxu místy narazili na pramen sladké vody v dálniční trativodce nebo na pár žalostných datlovníků zdvihajících se z popraskaného dna motelového bazénu. Tyto malé oázy ale byly jasně příliš ojedinělé, aby uživily dlouhou výpravu do vnitrozemí.

Pohled na zkolabovaný kontinent Steinerja jenom pobídl – začínal se v něm probouzet dlouho skrytý talent k přežití v tomto vyprahlém světě. I tak ale byli všichni silně ovlivněni pohledem na kdysi mocnou zemi, která nyní ležela zpustlá v prašném svitu měsíce. Projížděli tichými předměstími severního New Yorku, přes nejistou masu Brooklynského mostu na Long Island, a přes vybělený přízrak řeky Hudson k jerseykému břehu. Nekonečný řetěz domů bez střech, opuštěných nákupních středisek a parkovišť, pokrytých pískem, to vše bylo až moc znepokojující. Wayne, který si chtěl s námořníky oddechnout od prudkého poledního svitu, procházel zpustlými supermarketky zanechanými svému osudu, jejichž regály byly stále ještě zaplněny konzervami, které nikdo nemohl ohřát. Vyšplhali až do nejvyšších pater rozhazovačně zařízených nájemních domů, ve kterých bylo v severoamerické zimě jako v lednici. Všude, kam se vevalila poušť, v zastíněných obslužných prostorech opevněných benzínových stanic, se dobře dařilo kaktusům, křoviska kreozotu okupovala předměstské zahrady. Na Kennedyho letišti trčely na prázdných pneumatikách stovky opuštěných dopravních letadel a mezi křídly odstavených Concordů a Boeingů 747 rostly mesquite a opuncie.

Všude kolem bylo rovněž vidět víc než postačující důkazy o zoufalých pokusech posledních Američanů zdolat energetickou krizi. V této kdysi impozantní krajině obřích dálnic, továren a výškových budov existoval další, ubohý svět kovových chatrčí vybavených kamínky na dříví, žalostných, podomácku dělaných agregátů na sluneční energii, přimontovaných na střechách skromných domků jako ambiciózní konceptuální skulptury, rozhrkaných vodních kol, jejichž lopatky teď byly provždy sevřeny v korytech zapchaných pískem. Na dvorech a vjezdech byly vztyčeny tisíce provizorních větrných kol, jejich kovové listy vyříznuty z pláštěů ledniček a praček. A co bylo ještě zlověstnější, tiché ulice Queensu

a Brooklynu byly plné benzínových pump, které vypadaly jako pevnosti, a vládních rezervoárů vody, postavených jako pevnůstky: mezi rozpadajícími se pytli s pískem bylo vidět škvíry střílen.

A všude byly k Wayneově úlevě automobily. Odpočívaly jeden za druhým v prachu, z rezavějících skořepin se proměnily v kovová loubí pro polní květiny, které vyrážely rozbitými okny, motorové prostory se staly domovem krys klokaních a pytlonošů.

A právě automobily překvapily Waynea nejvíc. Jeho dětství v Dublinu bylo živeno sny o Americe plné aut, ohromných pochromovaných mastodontů s maskami chladičů jako průčelí chrámů. Ale vozidla, která našel v ulicích a předměstí New Yorku, byla malá a skrovná, jako kdyby byla projektována pro národ zakrslíků. Mnoho z nich bylo osazeno bombami na plyn a nádobami k pálení dřevěného uhlí, jiná byla starožitná monstra, výtvary domácích kutilů, poháněné parou, s bizarním vedením trubek a kompresními válci.

Když se Steiner s námořníky vrátili na Apollo, Wayne sesedl z koně před autosalonem na Park Avenue, plným písku. Strávil horké odpoledne tím, že odstraňoval velkou dunu, která se vevalila přes vystavená vozidla a uchránila tak jejich stále ještě zářivý chróm a lak. Odtáhl dveře jednoho z těch miniaturních vozidel, Cadillacu Seville, který byl pouhé dva metry dlouhý. Sedl si k natěsnanému řízení a četl si výstražné instrukce pod emblémem General Motors, varování proti přílišné akceleraci, rychlosti přesahující třicet mil za hodinu a zbytečnému používání brzd.

Wayne vykřikl a začal se smát sám sobě. Kam se poděly všechny ty cadillacy a continentaly nedávné minulosti? Do jakého exilu zmizely nefalšovaný lesk a sláva impéria?